

není prokázáno, že se obžalovaný opravných prostředků vzdal a s podáním zmateční stížnosti nesouhlasil, není třeba obírat se otázkou, zda mohl obhájce obžalovaného opovídati zmateční stížnost i proti jeho vůli.

Čís. 2546.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924.

Zákon rozumí radiotelegrafním (radiotelefonním) zařízení i zařízení neúplné a provozu (prozatím) neschopné, i pouhé součástky zařízení, třebas se jich dalo použití i k jiným účelům (lampy a točné kondensátory.).

»Přechováváním« jest rozuměti všechny případy, kde osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafní (radiotelefonní). Předpokládá se stav trvalý, určitou, třebas i krátkou dobu trvající, nežádá se však, by pachatel ono zařízení zatajoval neb ukrýval, nebo měl úmysl k tomu směřující.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1926, Zm I 481/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 12. července 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že skutková podstata přečinu podle Šu 24 zák. čís. 9/24 není dána, a že obžalovaný neměl býti odsouzen, protože prý: 1. onen zákonný předpis ohrožuje trestní sankcí pouze přechovávání radiotelefonních zařízení, t. j. zařízení způsobilých přijímati a zachycovati radiotelefonní zprávy, nikoliv přístrojů neúplných, nebo svým neodborným sestavením k provozu neschopných, jakým prý byl přístroj obžalovaného; dokonce prý nelze podle onoho Šu trestati pouhé držení jednotlivých součástek radiotelefonních zařízení (tu radiových lamp, knoflíků k otočnému stroji); 2. přechováváním ve smyslu Šu 24 zákona dlužno prý rozuměti jen činnost směřující k trvalému neb aspoň dočasnému ukrývání a zatajování radiotelefonního zařízení před úřady. Za ně nelze prý pokládati pouhé držení nefungujícího aparátu obžalovaným po krátkou dobu necelých 2 dnů, tím méně, že obžalovaný neměl ani vědomí ani úmyslu jej ukrývati, nýbrž chtěl jej u poštovního úřadu ohlásiti právě v den, kdy mu byl zabaven. Zmateční stížnost jest v obou směrech neodůvodněna. K 1. Slovní výklad i názvosloví zákona čís. 9/24, jeho účel i také zpráva ústavně-právního výboru senátu Národního Shromáždění k tomuto zákonu nasvědčují tomu, že slovo »zařízení« a »součástky zařízení« jest jedno a totéž, správněji řečeno, že pojem »zařízení« v sobě zahrnuje i »součástky zařízení« bez ohledu na to, že se jich snad dá

použití k jiným účelům, a že již proto nezáleží na tom, zda je zařízení úplné a ku provozu schopné, čili nic. V tomto směru poukazuje se na úvahy v druhém odstavci rozhodnutí ze dne 17. března 1926, Zm I 736/25, sb. n. s. č. 2318, z nichž plyne, že zákon čís. 9/24 rozumí radio-telefonním zařízením i pouhé součástky, tím spíše ovšem zařízení celého přístroje, byť i po případě neúplné a provozu (prozatím) neschopné. Poněvadž v souzeném případě zjistil soud, že obžalovaný bez úředního povolení měl ve svém bytě úplně zařízený aparát radiotelefonický (s lampami a točnými kondensátory) uzemněný a připojený na drátěnou vložku jako anténu a podle zevnějšího vzhledu provozu schopný, uznal správně, že jde o radiotelefonické zařízení ve smyslu Šu 24, tím spíše, že by již pouhé nedovolené přechovávání lamp a točných kondensátorů o sobě stačilo k naplnění zákonného znaku přečinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným.

K 2. Přechováváním rozumí zákon podle druhého odstavce Šu 3 zák. čís. 9/24 všechny případy, kdy osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafní nebo radiotelefonní. Předpokládá se ovšem stav trvalý, určitou, třeba i krátkou dobu trvající, nežádá se však, by pachatel radiotelefonické zařízení zatajoval neb ukrýval, nebo měl úmysl k tomu směřující. V souzeném případě jest zjištěno, že obžalovaný měl u sebe radiotelefonní zařízení, nemaje úředního povolení, od soboty dopoledne, kdy si je koupil, do následujícího pondělí, kdy mu bylo úředně zabaveno. Měl-li při tom vědomí nebo dokonce úmysl tajiti a ukrývati je před úřadem, čili nic, jest pro otázku viny lhostejno, stačí, že je nedovoleně přechovával ve smyslu právě vyloženém. Bylo tudíž zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2547.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pro otázku trestnosti určitého projevu rozhoduje výlučně jeho obsah a ustanovení (trestního) zákona; nezáleží na tom, že nebyl zabaven.

Jde o štvavé hanobení republiky (§ 14 čís. 5 zákona), stalo-li se zdejší příslušníkem v cizině.

Pod ustanovení Šu 17 čís. 1 odstavec druhý zákona spadá již pouhý styk a účastnění se činnosti tajné organizace; není třeba (v subjektivním směru), by úmysl pachatelův směřoval ku podporování podvratných snah; stačí (pro ony dvě formy trestné činnosti) pouhá vědomost, že jde o zakázanou organizaci.

Podporování podvratných snah může se dít i nepřímo podporou snah hospodářských a kulturních.

Cíle a snahy sdružení »Sudetendeutscher Hilfsverein (Sudetendeutscher Heimatsbund)«.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1926, Zm II 20/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 28. listopadu 1925, pokud jím byl obžalovaný podle